

http://yurvisnyk.in.ua/v3_2022/14.pdf. DOI <https://doi.org/10.32782/yuv.v3.2022.14>

7. Сокурєнко В.В., Стрижак А.О. Загальна характеристика адміністративно-правових засобів забезпечення безпеки дорожнього руху в Україні. *Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ*. 2021. № 2 (93). С. 194-202. DOI: <https://doi.org/10.32631/v.2021.2.16>. URL: <https://dspace.univd.edu.ua/xmlui/handle/123456789/10974>

8. Ярмакі Х.П., Пилипів Р.М., Веселов М.Ю. Адміністративно-правове регулювання діяльності патрульної поліції щодо забезпечення безпеки дорожнього руху в Україні: монографія. Житомир: «Вид. О.О. Євенок», 2019. 240 с.

DOI <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-324-8-15>

LEGAL STATUS OF PUBLIC AUTHORITIES IN THE FIELD OF PERSONAL DATA PROTECTION IN UKRAINE AND GERMANY: COMPARATIVE LEGAL ASPECT

ПРАВОВИЙ СТАТУС ОРГАНІВ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ У СФЕРІ ЗАХИСТУ ПЕРСОНАЛЬНИХ ДАНИХ В УКРАЇНІ ТА НІМЕЧЧИНІ: ПОРІВНЯЛЬНО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ

Bratasyuk O. V. Братасюк О. Б.

*PhD in Law, Associate Professor,
Associate Professor at the Department
of Constitutional, Administrative
and Financial Law
West Ukrainian National University
Ternopil, Ukraine
Researcher
Osnabrueck University Osnabrueck,
Germany*

*кандидатка юридичних наук, доцентка,
доцентка кафедри конституційного,
адміністративного
та фінансового права
Західноукраїнський національний
університет
м. Тернопіль, Україна,
дослідниця
Оснабрюцький університет
м. Оснабрюк, Німеччина*

У сучасному європейському просторі забезпечення та захист прав людини посіли визначальне місце серед пріоритетів державної політики. Федеративна республіка Німеччина приєдналася до низки міжнародно-правових актів у цій сфері. У законодавстві Німеччини використано типове європейське правове розуміння персональних даних, існує відповідна дефініція. Як зазначає F. Molnár-Gábor, неможливо

забезпечити ефективну безпеку обігу та обробки персональних даних, яка розглядається лише як окрема, самодостатня мета, без урахування безпеки всієї системи обігу та безпеки в кінцевому підсумку є забезпечення основних прав людини і громадянина невід'ємною частиною загальної системи [8, с. 24]. Адже мова йде про одну з найважливіших ліберально-демократичних свобод – право на недоторканість приватного життя.

Слід наголосити, що перший у Німеччині закон про захист персональних даних був прийнятий у 1970 році в землі Гессен. До цього такого закону не було в світі. Після цього був прийнятий Федеральний закон про захист персональних даних 1977 року, до якого були внесені зміни в 1990 році [6]. Головною метою закону є «захист осіб від дій, які посягають на їх приватне життя шляхом маніпулювання персональними даними» [3]. Закон поширюється на збір, обробку та використання персональних даних федеральними органами (за відсутності механізму державного регулювання) і недержавними агентствами в комерційних або професійних цілях.

Наразі уряд працює над змінами до закону, щоб привести його у відповідність до директив ЄС. Усі 16 земель Німеччини мають власні закони про захист персональних даних, які поширюються на державні земельні адміністрації. Федеральна комісія із захисту персональних даних відповідає за реалізацію закону.

В Україні захист персональних даних здійснюється відповідно до Закону України «Про захист персональних даних» [1]. У 2012 році на виконання його завдань був створений спеціальний орган – Державна служба України з питань захисту персональних даних. Однак через два роки вона була ліквідована, а повноваження щодо захисту персональних даних було покладено на Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини та суди. Згідно ст. 23 Закону «Про захист персональних даних», до повноважень Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини у сфері захисту персональних даних належить: отримувати пропозиції, скарги та інші звернення фізичних і юридичних осіб з питань захисту персональних даних та приймати рішення за результатами їх розгляду; проводити на підставі звернень або за власною ініціативою виїзні та безвиїзні, планові, позапланові перевірки володільців або розпорядників персональних даних в порядку, визначеному Уповноваженим, із забезпеченням відповідно до закону доступу до приміщень, де здійснюється обробка персональних даних тощо. З огляду на невідповідність Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини» [2], що визначає правовий статус даної посадової особи, та вищезгаданого закону про захист персональних

даних, слід було б прописати повноваження у сфері захисту персональних даних у законі про Уповноваженого, або й взагалі створити спеціального Уповноваженого у цій сфері.

Варто зазначити, що кожна земля Німеччини має власні комітети, які забезпечують виконання місцевих законів про захист персональних даних. Однак у приватному секторі нагляд здійснюють органи, уповноважені законом діяти в кожній країні (зазвичай призначають Уповноваженого із захисту персональних даних).

Крім того, майже всі закони Німеччини, що стосуються обробки персональних даних, прямо або через поправки, містять посилання на закони, що стосуються захисту персональних даних, або спеціальні положення щодо правил обробки персональних даних, що відображають право на конфіденційність. Останнім часом було прийнято низку законів щодо недоторканності засобів зв'язку.

Німеччина є членом Європейської комісії, яка підписала та ратифікувала Конвенцію про захист осіб щодо автоматизованої обробки персональних даних. Підписала та ратифікувала Європейську конвенцію про захист прав людини та основоположних свобод. Німеччина також є членом Організації економічного співробітництва та розвитку, яка прийняла директиви ОЕСР щодо захисту приватності та міжнародного обміну персональними даними [5, с. 26].

В даний час уряд працює над внесенням змін до закону для того, щоб привести його у відповідність до стандартів ЄС. Зараз уряд-розробник вносить зміни до закону, щоб привести його у відповідність до стандартів ЄС. Розділи VI та VII Загального регламенту захисту даних визначають коло повноважень, повноваження, установу, відповідальність, співпрацю та незалежність наглядового органу. Місцева юрисдикція залежить від місцезнаходження недержавного органу. Майже в усіх федеральних землях обов'язки були консолідовані таким чином, що державні службовці із захисту даних відповідають за публічну та непублічну сферу [7].

Оскільки Німеччина є федеративною республікою, захист даних також є головною турботою федеральних земель. Тут уповноважений кожної землі із захисту публічних даних відповідає за реалізацію та захист даних.

На федеральному рівні також є федеральний уповноважений, відповідальний за захист даних і свободу інформації. Кожна федеральна земля має офіс федерального уповноваженого із захисту даних. У більшості випадків ця особа відповідає за публічну та непублічну сфери, а саме органи публічної влади та державні організації, а також приватні компанії, клуби, асоціації та політичні партії [9].

Єдиним винятком є Баварія: тут державний уповноважений із захисту даних відповідає виключно за захист даних у державному секторі. Державний наглядовий офіс захисту даних в Ансбаху відповідає за питання, які не є публічним надбанням.

Федеральний уповноважений із захисту даних і 17 державних органів разом утворюють Конференцію незалежних федеральних і державних органів із захисту даних забезпечує взаємну координацію. Таким чином, відповідальність несуть окремі державні органи із захисту даних федеральних земель – у випадку Баварії, на думку це державний наглядовий орган із захисту даних.

Оскільки Німеччина має федеративну структуру, то і система федеральних органів у сфері захисту даних складніша, ніж в інших країнах ЄС. На практиці це іноді створює проблеми та опосередковано стає конкурентним недоліком для німецьких компаній. Хоча запровадження Загального регламенту про захист даних (GDPR) допомогло гармонізувати правила захисту даних у країнах-членах [4], у Німеччині все ще існують регіональні відмінності. Іноді це має позитивний вплив та дозволяє федеральним землям діяти швидше та ефективніше. Тим не менш, різноманітні інструменти забезпечують кращу координацію між уповноваженими із захисту даних окремих федеральних земель на національному рівні, а також між органами влади в різних державах-членах ЄС на європейському рівні. Україні варто було б теж створити спеціалізований орган із захисту даних, який би сприяв кращій взаємодії між приватними суб'єктами та органами публічної влади у сфері захисту та збереження персональних даних.

Література:

1. Про захист персональних даних: Закон України від 01.06.2010 № 2297-VI URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2297-17#Text>
2. Про Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини: Закон України від 23.12.1997 № 776/97-ВР URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/776/97-%D0%B2%D1%80#top>
3. BGH legt EuGH erneut eine Frage zur Klagebefugnis von Verbraucherschutzverbänden bei Datenschutzverstößen durch vor Ausgabejahr2022 Erscheinungsdatum10.11.2022 Nr. 159/2022 Beschluss vom 10. November 2022 – I ZR 186/17
4. General Data Protection Regulation. Regulation (EU) 2016/679 (General Data Protection Regulation) in the current version of the OJ L 119, 04.05.2016; cor. OJ L 127, 23.5.2018
5. Greenleaf, Graham, Sri Lanka's Personal Data Protection Act is Finalised with a Stronger DPR (May 4, 2022). (2022) 177 Privacy Laws & 68

Business International Report 25-27. URL: <https://ssrn.com/abstract=4181012> or <http://dx.doi.org/10.2139/ssrn.4181012>

6. Judgment of the European Court of Justice in case Flaminio Costa v. E.N.E.L. of 15 July 1964, court case No. 6/64. URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX%3A61964CJ0006>.

7. Maritsch, F., Cil, I., McKinnon, C. et al. Data privacy protection in scientific publications: process implementation at a pharmaceutical company. *BMC Med Ethics* 23, 65 (2022). URL: <https://doi.org/10.1186/s12910-022-00804-w>

8. Molnár-Gábor F, Beauvais MJS, Bernier A, Jimenez MPN, Recuero M, Knoppers BM Bridging the European Data Sharing Divide in Genomic Science *J Med Internet Res* 2022;24(10):e37236 doi: 10.2196/37236

9. Rossana Ducato, Data protection, scientific research, and the role of information, *Computer Law & Security Review*, Volume 37, 2020, 105412, ISSN 0267-3649, URL: <https://doi.org/10.1016/j.clsr.2020.105412>.

DOI <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-324-8-16>

**TERMINATION OF RECOVERY ON THE BASIS
OF AN ENFORCEMENT DOCUMENT AS A MEANS
OF SECURING AN ADMINISTRATIVE CLAIM**

**ЗУПИНЕННЯ СТЯГНЕННЯ НА ПІДСТАВІ ВИКОНАВЧОГО
ДОКУМЕНТА ЯК СПОСІБ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
АДМІНІСТРАТИВНОГО ПОЗОВУ**

Poberezhna N. P. Побережна Н. П.

Candidate of Juridical Sciences,

Judge, Head

Shpolia District Court

of Cherkasy region

Shpolia, Cherkasy region, Ukraine

кандидат юридичних наук,

суддя, голова

Шполянський районний суд

Черкаської області

м. Шпола, Черкаська область, Україна

Згідно ст. 1 Закону України «Про виконавче провадження» виконавче провадження як завершальна стадія судового провадження і примусове виконання судових рішень та рішень інших органів (посадових осіб) (далі – рішення) – сукупність дій визначених у цьому Законі органів і осіб, що спрямовані на примусове виконання рішень і проводяться на підставах, у межах повноважень та у спосіб, що визначені Конституцією